



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **A. T. T.**, narozený X
státní příslušník V. s. r.
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Křižíkova 8, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2019, č. j. KRPS- 126125-57/ČJ-2019-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou s účinky ke dni 8. 7. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2019, č. j. KRPS-126135-57/ČJ-2019-010022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho vyhoštění z důvodů uvedených v § 124 odst. 1 písm. b) a c) o 90 dnů. Žalobce byl do té doby zajištěn na základě rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2018, č. j. KRPS-126125-23/ČJ-2019-010022, na dobu 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody za účelem realizace správního vyhoštění do V. s. r.
2. Žalobce současně s žalobou požádal o ustanovení zástupce. Soud usnesením ze dne 15. 7. 2019, č. j. 42 A 9/2019-23, ustanovil zástupcem žalobce advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backu a současně jej vyzval k doplnění žaloby. Žalobce v doplnění žaloby doručeném soudu dne 8. 8. 2019 namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to v části týkající se stanovení doby, o níž bylo zajištění prodlouženo. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, a zdůraznil, že žalovaná nebyla v době vydání rozhodnutí v časové tísní, neboť vydávala rozhodnutí v době trvání zajištění dle předchozího rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle žalobce není zřejmé, proč žalovaná prodloužila lhůtu právě o 90 dnů. Dostatečným odůvodněním není ani žalobcem citovaná část odůvodnění na str. 7 napadeného rozhodnutí (pozn. soudu - žalobce nesprávně uvádí str. 8), neboť ta dle názoru žalobce není dostatečně konkretizovaná s ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě podrobně zrekapitulovala obsah správního spisu a obsáhle popsala jednotlivé úkony, které byly ve věci provedeny. K uplatněnému žalobnímu bodu uvedla, že vydáním napadeného rozhodnutí sledovala hlavní účel zajištění, a to vytvoření podmínek pro realizaci správního vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie. Důvody pro vydání napadeného rozhodnutí včetně stanovení doby prodloužení zajištění byly v rozhodnutí řádně popsány a odůvodněny. Podle názoru žalované nedošlo k žádné újmě na právech žalobce a nebyla překročena maximální doba možného zajištění. Jak vyplývá ze spisového materiálu, žalovaná v řízení postupovala řádně a bez nedůvodných průtahů, činila veškeré možné kroky k tomu, aby zajištění žalobce trvalo co nejkratší dobu. Mimo jiné v rekapitulaci uvedla, že žalobce neměl platný doklad a pro účely realizace vyhoštění bylo třeba zajistit náhradní doklady. Dne 21. 6. 2019 obdržela zprávu, že všechny potřebné doklady byly předány kompetentním orgánům V. v H., nelze však přesně časově predikovat proces ověření totožnosti, vydání náhradního cestovního dokladu společně s doručením náhradního cestovního dokladu. V podobných případech probíhá tento proces přibližně 60 až 90 dní. Dále žalovaná uvedla, že žalobce se v České republice opakovaně a zcela vědomě dopouštěl protiprávního jednání, ani jedno rozhodnutí o vyhoštění nerespektoval, z území nevycestoval a svůj pobyt se opakovaně pokoušel legalizovat účelovým podáváním žádostí o mezinárodní ochranu. S ohledem na důvodnou obavu z dalšího maření výkonu rozhodnutí proto žalovaná nepřistoupila k mírnějšímu opatření. Na závěr uvedla, že správní vyhoštění bylo realizováno dne 2. 8. 2019, takže zajištění žalobce již netrvá. Navrhla proto zastavení řízení podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

4. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez jednání, neboť jeho nařízení účastníci nežádali. Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Soud v první řadě konstatuje, že nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, uveřejněným pod č. 16/2019 Sb., bylo s účinností od 21. 1. 2019 zrušeno ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců umožňující zastavení řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince v případě, že zajištění již bylo ukončeno. Uvedené ustanovení již tedy není součástí právního řádu a nelze jej aplikovat. Nadto soud odkazuje i na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) z níž plyne, že uvedené ustanovení nebylo možné aplikovat ani v době jeho účinnosti pro rozpor s pravidly unijního práva (srov. usnesení NSS ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 – 43, a rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 – 20; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Návrhu žalované na zastavení řízení tedy nelze vyhovět.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl zajištěn hlídkou policie dne 4. 6. 2018 ve 12:15 hodin při dopravní kontrole v obci H. na ulici H., neboť bylo zjištěno, že mu bylo již dříve rozhodnutím Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy ze dne 31. 7. 2018, č. j. KRPA-285448-17/ČJ-2018-000022, uloženo správní vyhoštění v délce 2 let z důvodu, že pobýval na území České republiky od 13. 5. 2018 bez platného dokladu a od 31. 7. 2016 bez platného povolení k pobytu. Tímto rozhodnutím byla žalobci stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů od nabytí právní moci. Byl mu rovněž vydán cestovní příkaz č. X s platností do 10. 9. 2018, který však žalobce nerespektoval a dne 11. 9. 2018 podal žádost o mezinárodní ochranu, která byla shledána nepřipustnou, přičemž rozhodnutí o ní nabylo právní moci dne 13. 3. 2019. Žalobce nevycestoval ani ve lhůtě 30 dní po právní moci rozhodnutí o nepřipustnosti mezinárodní ochrany. V případě žalobce navíc šlo o v pořadí druhé správní vyhoštění, neboť již rozhodnutím ze dne 25. 8. 2015, č. j. KRPH-81118/ČJ-2015-050022-SV, mu bylo uloženo správní vyhoštění na tři měsíce.
7. Po zajištění žalobce dne 4. 5. 2019 byly zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Trestním příkazem Okresního soudu Praha-východ ze dne 6. 5. 2019, č. j. 3T 27/2019-57, byl žalobci uložen trest vyhoštění v trvání tří roků.
8. Dne 1. 7. 2019 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, jímž podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho vyhoštění. V odůvodnění žalovaná mimo jiné uvedla, že 21. 6. 2019 obdržela zprávu, že lhůtu potřebnou pro vyřízení všech potřebných dokladů ke zjištění totožnosti žalobce, vydání náhradního cestovního dokladu a pro doručení náhradního cestovního dokladu nelze přesně určit, obvykle však v podobných případech probíhá tento proces přibližně 60 až 90 dní. Dalších 10 až 20 dní je příslušný doklad dopravován správnímu orgánu bezpečnostně zajištěnou poštou. S ohledem na uvedené skutečnosti a všechna další zjištění plynoucí z podkladů žalovaná určila dobu, o níž bylo zajištění prodlouženo, na 90 dnů. .

9. Ze správního spisu dále plyne, že žalobce požádal dne 8. 5. 2019 o dobrovolný návrat do V., který byl realizován dne 2. 8. 2019.

Jediným žalobním bodem uplatněným žalobcem je tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaná náležitě nezdůvodnila, proč stanovila dobu zajištění právě na 90 dní. Soud této námitce nemůže přisvědčit. Žalovaná zcela konkrétně popsala, jaké důvody ji vedly k prodloužení zajištění, jakož i konkrétní okolnosti, jež zohlednila při stanovení doby prodloužení o 90 dní. Tyto okolnosti jsou uvedeny zejména ve čtvrtém až šestém odstavci na straně šesté napadeného rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že k prodloužení zajištění ji vedou důvody předpokládané délky vyřizování a doručení výjezdních dokladů žalovaného úřady ve V. Žalovaná zcela konkrétně specifikovala předpokládanou dobu potřebnou pro provedení příslušných administrativních úkonů – přibližně 60 až 90 dní na vyřízení dokladů v. úřady a 10 až 20 dní na doručení dokladu zabezpečenou poštou správnímu úřadu (viz strana 6, čtvrtý odstavec napadeného rozhodnutí) počítanou ode dne 21. 6. 2019, kdy byla vyrozuměna o průběhu vyřizování věci. Stanovená doba prodloužení zajištění na 90 dní těmito okolnostem plně odpovídá. Uvedené důvody tak dostatečně vysvětlují, proč bylo zajištění prodlouženo právě o 90 dnů. Lze navíc konstatovat, že ve skutečnosti nebyla ani celá délka doby zajištění využita, neboť dobrovolný návrat žalobce do země původu byl realizován již dne 2. 8. 2019. Otázkou zákonnosti a přiměřenosti doby, o níž bylo zajištění prodlouženo, se však soud zabývat nemohl, neboť žalobce nezahrnul do žaloby odpovídající žalobní bod.

10. Soud tak dospěl k závěru, že jediný žalobcem uplatněný žalobní bod není důvodný. Soud neshledal v postupu žalované žádnou jinou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z tohoto důvodu soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
11. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.
12. Posledním výrokem soud přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, sepsání doplnění žaloby) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a dvě paušální částky jako náhradu hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, k čemuž je třeba podle § 35 odst. 9 věty druhé s. ř. s. přičíst náhradu za daň z přidané hodnoty v sazbě za 21 % ve výši 1 428 Kč. Celkem tedy ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna a náhrada hotových výdajů v částce 8 228 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. srpna 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce